

Non enim ideo oramus ut fiat uoluntas dei. quasi ipse non faciat semper quod uult.
Sed rogamus ut in nobis fiat. quatenus uoluntatem eius intellegentes ea quae
ipse precipit implere ualeamus. Voluntas enim dei est implere mandata
ipsius. Unde dicit apostolus. Hec est uoluntas dei sanctificatio uestra. ut abstineatis
uos a fornicatione. De hac uoluntate ipse dominus dicit. Meus uero est ut faciam
uoluntatem eius qui misit me. Et ipse dicit. Non ueni facere uoluntatem meam.
sed eius qui misit me patris. Quid ergo per caelum & terram in hoc loco intellegen-
dum est? sic quibusdam placet per celum designantur angeli qui celestes sunt creatu-
re & in celis habitant. Per terram uero homines qui terrestres sunt creature & intra
comorantur. It est sensus. Presta deus ut sic angeli inculpate tibi deseruiunt
in celis. ita & homines deseruiant in terris. Alii per celum designantur sancti
uiri & celestes homines. per terram uero peccatores. qui uelut terra diuisis uitiis
sordescunt. It est sensus. Fac deus ut sic sancti uiri student implere uolunta-
tem tuam. sic & peccatores. Potest & sic intellegi. O deus cede ut sic tuo
munere factum est. quatenus illi qui prius erant terra. caeli efficerentur. sic
nobis petentibus tuo munere fiat. ut illi qui adhuc terra sunt. id est qui nec
dum crediderunt. caeli effici mereantur. Siue cum dicimus fiat uoluntas
tua sic in celo & intra. Hoc oramus ut sua unicuique tribuantur. id est
bona bonis & mala malis. Quod quidem fiet in die iudicii quando bonis
tribuetur premium & malis poena & dampnatio. Tunc enim statuet oues ad dextris.
& edos autem a sinistris. Possumus etiam congruentissime per celum intellegere animam
et spiritum qui celestis est substantia. per terram uero corpus quod terrenum est substantia.
Haec enim due substantiae sic diuise sunt in se. sic & diuisas habent uoluntates
et iuges conflictus. Unde dicit apostolus. Caro enim concupiscit aduersus spiritum. spiritus
autem aduersus carnem. Haec enim sibi inuicem aduersantur. Et non. Mente seruus
legi dei. carne autem legi peccati. Et alibi. Condelector enim legi dei secundum

Einnich
S. 181
181 (188)
p. 182

182
uob. cū scī uiri frequentē patiantur penuriā temporalium rerū. Nulli enī dubiū
est q̄a beatus paulus ap̄ls regnū dī & iustitiā eī querebat. Sed tam̄ osten
dit se penuriā tēporaliū rerū sustinuisse. cū dic̄ se fuisse infame et
fieri in frigore & nuditate. Et sciendū q̄a q̄ndo accidit ut scī uiri pa
tiantur penuriā tēporaliū rerū & ut necessaria illis desit. n̄ debet eorū
p̄positū frangi. nec eorū intentio reuocari a casto amore dī q̄a ipsi d̄
dn̄i p̄missio n̄ frustrat̄ nec cassatur. Dñs nāq; ideo necessaria istius unte
p̄sentis subtrahit ascīs ut eos erudiat et exercitatos reddat. Vnde dic̄ ap̄ls. Scien
tes quia tribulatio patientiā operit̄. patientia autē p̄bationē. p̄batio uero sp̄s.
& cet̄. Semel enī q̄os cōmisimus dō. et ipse scit quomodo nos regat. & qd nob̄
expediat. Dñs itaq; non ideo subtrahit ista necessaria ascīs suis. ut eorū curā n̄
habeat. sed ut congruo tēpore tribuat. Verbi gr̄a. Nos cū subtrahim̄ pabulum
iumento. n̄ ideo subtrahim̄ ut curā illius n̄ habeam̄. sed subtrahendo magis curā ipsius
habem̄. q̄a cōgruo tēpore largiri uolum̄. Similit̄ et mat̄ cū filio subtrahit
panē. n̄ ideo subtrahit ut curā eī n̄ habeat. sed ut cōgruo tēpore largiat̄. Sic et dñs.
Sed tam̄ sciendū. q̄a possunt homines ista necessaria p̄uidere sibi & his qui sibi
cōmissi sunt bono et malo animo. simplici & duplici intentione. Illos ergo cū uide
mus aliquē p̄uidere sibi et suis quorū curā ger̄ ista necessaria. et reseruantem
quando causā n̄ q̄re expendi debeant. Ne forte dicam̄ eū cont̄ hoc dn̄i p̄cep
tū agere. & temere iudicem̄ sollicitū eē de crastino. Idcirco congruentissime
subiunxit dñs dicens; Nolite iudicare ut n̄ iudicemini. Nolite condēp
nare & n̄ condēpnabimini. His uerb̄ n̄ p̄hibet q̄os dñs iudicare. sed ammonet
ut n̄ facile iudicem̄. siue docet qualit̄ iudicare debeam̄. Si enī dñs his uerb̄
p̄hiberet suos seq̄es iudicare. petrus et co ap̄ls et paulus t̄nsgressores eēnt
huius p̄cepti. Quorū unus iudicauit uirū fornicantē. alit̄ uero anania et saphira
1 illud nāq; dñs in hoc loco ammonet. ut ea que incerta s̄ quo animo fiant. semu